

בש"פ 184/16 - שי קלדרון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 184/16

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: שי קלדרון

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי
בתל אביב-יפו (כב' השופט ב' שגיא) בתיק עמ"ת
64586-12-15 מיום 4.1.2016

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. נגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות תעבורה שונות. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 28.12.2015 נהג המבקש על אופנוע בהרצליה. כשהתקרב המבקש למחסום משטרה, סימן לו שוטר לעצור אך המבקש לא ציית להוראות השוטר ועבר אותו בנסיעה מהירה. לבסוף, לאחר מרדף, נעצר המבקש. כל זאת עשה המבקש בעודו פסול מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 10 שנים בגין עונש שנגזר עליו בעקבות הרשעתו בעבירות של גרימת מוות בנהיגה רשלנית ונהיגה בשכרות בשנת 2012.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המדינה בקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים, והבקשה התקבלה. בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופטת ש' קריספין-אברהם) קבע כי קיימות ראיות לכאורה וכן כי קיימת

עמוד 1

עילת מעצר. הודגש כי המבקש, שהורשע אך לפני מספר שנים בעבירות נהיגה חמורות ואף ריצה עונש מאסר בגין, לא נרתע מלנהוג כשהוא פסול מלהחזיק רישיון בעקבות הרשעתו האמורה, ואף ניסה למלט עצמו מן השוטרים. לפיכך הורה בית המשפט על מעצר המבקש עד תום ההליכים נגדו.

3. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי התקבל בחלקו. בית המשפט (כב' השופט ב' שגיא) קבע כי השאלה לגבי האמון שניתן ליתן במבקש היא אמנם מרכזית ומשמעותית נוכח המעשים המיוחסים לו, אך כי בנסיבות הענין יהיה נכון לערוך תסקיר מעצר קודם להחלטה על מעצרו עד תום ההליכים לבחינת חלופה. בית המשפט הורה אפוא על עריכת תסקיר בעניינו של המבקש שיוגש לבית משפט השלום לתעבורה עד ליום 20.1.2016, ובינתיים הותיר את המבקש במעצר.

4. מכאן בקשת הרשות לערור, במסגרתה טוען המבקש כי היה על בית המשפט המחוזי לבחון קיומה של חלופה קונקרטית עוד בטרם הורה על עריכת תסקיר מעצר, שכרוך בהותרתו של המבקש במעצר. בטענתו זו נסמך המבקש על ההבחנה שערך השופט י' עמית בבש"פ 27/15 יונס נ' מדינת ישראל (15.1.2015) בין שלושה "אבות-טיפוס" שונים של בקשות למעצר עד תום ההליכים, בהקשר של עריכת תסקיר מעצר: מקרים שבהם ברור כי חלופת מעצר לא תסכון; מקרים שבהם ניתן להסתפק בחלופה ובית המשפט יכול לבחון בעצמו את טיב החלופה ואין צורך בעריכת תסקיר; ומקרים שבהם לא ברור אם חלופת המעצר תסכון ואז יש מקום לעריכת תסקיר. לטענת המבקש, המקרה דנן מצוי בגדרי החלופה השנייה, היינו מקרים שבהם יכול היה בית המשפט לבחון את החלופה הקונקרטית בעצמו. בענין זה הדגיש המבקש כי זו הפעם הראשונה שמיוחסת למבקש עבירה כזו.

5. דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות לערור על החלטה בענייני מעצרים תינתן ככלל במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות חריגות (ראו, למשל, בש"פ 2173/12 אל גניני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.3.2012)).

איני סבור שהמקרה דנן עונה לקריטריונים אלה. המדובר בהחלטה על מעצרו של המבקש התחומה לנסיבות הספציפיות הרלוונטיות לעניינו ואין מתעוררת כל שאלה בעלת חשיבות כללית. מעבר לכך, לא מצאתי כי נפלה טעות - לא כל שכן טעות בולטת - בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המבקש ובינתיים להותירו במעצר. כמו בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום לתעבורה, גם אני בדעה כי העדר המורא של המבקש מפני החוק, בעיקר בהתחשב בעברו הפלילי שנראה שלא הרתיעו די הצורך, מוביל למסקנה כי לא בנקל יש לתת בו אמון. לא מצאתי על כן כי טעה בית המשפט המחוזי משביקש לבחון חלופת מעצר קודם לשחרורו של המבקש.

ועוד בהקשר זה יש גם לזכור, שהחלטתו של בית המשפט המחוזי היא בבחינת "החלטת ביניים" במסגרת הבקשה למעצר המבקש עד תום ההליכים, שאמנם ניתן להשיג עליה, אך ככלל בהעדר נסיבות חריגות המצדיקות זאת יש להמתין עד שיסתיים הדיון בבקשת המעצר לרבות בשאלת אפשרות השחרור לחלופת מעצר (בש"פ 6524/15 בוארן נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (1.10.2015)).

6. הבקשה נדחת.

ניתנה היום, כ"ז בטבת התשע"ו (8.1.2016).

ש ו פ ט
